

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 26735
 ת.ד. 136. טען למברקים: "עולמפרט".
 המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
 דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, 70. 62239.
 ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.
 המשיכת מיננה אחראית לתוכן הידיעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

העורך הראשי:
 אורי אבנרי
 ראש המערכת:
 שלום כהן
 עורך משנה:
 רוב איתן

עורך כתיוב:
 מילכי קשת
 כתב בכיר:
 אלי תבור
 עורך תרבות:
 אהרון צור
 שלם המערכת:
 אריה קרו

תכרי המערכת:

מנחה ברדיון, שיעור גלגול, גילוי גילוי, דוד הרובין, רותי זור, אברהם הרטוב, עטאליה מצודי, אלכס סמיר, אביבה ססו, עמוס דינו, שלמה הרב

הוא הורה לבעל התנות לשלוח את הכלים לביתו, וכשנשאל לכתובתו השיב בנאוה: "ינאל מוסינזון...".
 מקרה זה, שמסרתו פני שאירע, הינו הוכחה הותכת לרמותו ומתותו. לי עצמי הסיר מקרה אישי זה כל על של ספק, כי ההאשמות שהועלו נגדו הן נכונות.
 משה מילר, תל-אביב
 באותו גליון בו כתבתם על מוסינזון, הענקתם את תואר "איש מופת" לצעירה הי מסורה מכפריסיף, לדעת מניע התואר לא פחות לאיש המערכת שלכם, שטרך וקרא את כל כתבי מוסינזון, כדי להוציא מתוכם את הפסקות שהופיעו בראשי הפרקים, מי שהיה מסוגל למעשה כזה של הקרבה עצמית, מניעה לו מדליה של איש מופת.
 שלמה הררי, חיפה

הוא לא פעל, מעל לצו התפקיד ומעבר לתביעת החובה. לרוע מזלו זה היה תפקידו, אפילו הנני מזדהית עם אייהודיותה של הנכרת רחל שור (כצלמסון) בהצגת הנכורה התיכטורית של "זרוק אותו לכלבים", לא אני היא הושיבת בשורה הראשונה באולם הבמה, אף אני אשתו של ולמן שור, ניסח לי כי למען כבודה של רחל שור, טוב כי תחקנו את הסעות.
 רבקה כנצלסון, תל-אביב
 תודה לקורא רבקה כנצלסון, שרכת ירחון סולוב'בונה כור, על תיקון הטעות. ההודות עם אייהודיותה היא לכבודה.

איש העשור
 בכל שנה ושנה רגיל העולם הזה לכבוד את אישי השנה, אך ברצוני להציע כי בשנת העשור ימשיך העולם הזה במסורת גדולה יותר מבכל השנים הקודמות. הצעתי היא שהעתון יבחר את אישי העשור, כלומר את האנשים שפעלו והצטיינו בישראל בשנים אלו. בשר השנים מאז קום המדינה. פעולה זו טוב אם תיעשה על-ידי הקוראים ולא על-ידי המערכת בלבד.

יהודים היו שם
 בכתבתכם על העלמה עם פנס הלוקס (העו' 1068) הינכם כותבים, בין השאר:

אשתה שאח פאזיזה

בתי-השאח שהנאז

למחרת יכרה הדר, הפכה לתושב העברי הראשון בתולדות כפריסיף. רומני כי כל מי שעבר בסביבות הכפר, ולא רק לי סיוך חסוי, לא יוכל להתעלם מבית-הקברות היהודי העתיק עם הכתובות העבריות על מצבותיו, והקישוטים בעלי הסגנון היהודי המובהק. הממצאים הארכיאולוגיים בסביבה מוכיחים כי היה ישוב יהודי ביסוף בתקופה שלאחר החורבן.
 גם מתוך רספרות הרבנית וכן מספרי מבי עות וזכונות מהמאות ה-16 או למדיים על מציאות ישוב יהודי במקום. אפילו ברשימת הכפרים שבארץ-ישראל, אשר ערכו השלטונות התורכיים לשם נבית מיסים, נזכר כפריסיף ובו כמה עשרות יהודים משלמי מיסים. על ישוב יהודי ביסוף שומעים גם במחצית הראשונה של המאה ה-19, על-ידי ד"ר של פיקר הקונסוליה הבריטית בעכו, המספר על הישוב היהודי ביסוף, אך אלה היו כבר הימים האחרונים של ישוב עברי ביסוף.
 שאול יהודה, צפת

טוב מספר משב טוב

תוצאות המשיאל במאמרם על הרחוב שלך (העולם הזה 1047) הן ממש מתרירות, אולם נראה לי כי עיתנים בכך שירות דב לקורא אינם. עתה, יש להניח, נוכח למטה נדושה של שידורים ברדיו על נושאים עליונים כמו חייו ועצלו של... וכיוצא בזה. אפילו בשי' ביל 10 ל"י לנינה זה יתר מרי. דעתי היא שיש להחליף את שמות הרחובות ב" מספרים. זה לפחות עשוי לגרום לאמוציאיות נעימות לאורה האפור.
 מ.ג., תל-אביב
 שם רחוב אין מחליפים בשום פנים ואופן. אין זה בנד או "שלמה שאפשר להחליפם. האורח מתבלבל אפילו אם רק מחליפים את המספר שלע ביתו, ושנים חולפות עד אשר דבר עשוי כזה משתרש בחיי היום יום. על אהת כמה וכמה אינתיחיות ובלבול נובע רמים לכל דרי הרחוב ששמו החלף לפתע. הרי ישנם כל כך הרבה רחובות חדשים הסרי שמות, מדוע צריך דווקא לשנות שמות מוש' רשום כה בחיי הצבור? הדבר באמת למורת רוח הצבור כולו, המשיכו להילקם בדבר בלתי הנינוי ובלתי צודק זה.
 א. אביר, רמת-גן

השקפה חדשה

קראתי בהעולם הזה (1067) מספר דברים הנושאים אופי ביקורתי חסור, ביחס לאוי נוד היהודי ערכי למען שלום ושיוויון ובטי אנו, "השקפה חדשה", ללמד שהו הארגון של משרד החינוך תחת מסווה מפ"מ, הממתיק את הנלווה. רומני שאין טעות גדולה מזה. כמי שקורא את אותו ירחון מאז יום היר, פעמו, איני יכול לקבל את מערכתם כאילו הוא שופר לרעותיהם של חוגי משרד-החינוך. אין, "השקפה חדשה" כמאון לכת סגורה, ואר בעני שניתן בו ביטוי חפשי לבעלי ריעות מנוונות. החל מיוסף ספיר וכלה ב יעקב הוז, החל בביטוי חכים וכלה ב רוסתום כספוני יתר על כן, הדעות ה מוצאות ביסיון באותו ירחון, לא ערכו מלכתחילה לחיכם של אותם עסקני מפ"מ שאינם נורסים שיתוף פעולה יהודי-ערבי, ובחפופ העציר התפרסמו כמה דברי בלע נגד האיגוד ונגד באונו, שמעטים כסותם לאדם.

יוסף אמיתי, קבוץ גבולות
 עם כל הכבוד לקורא אמיתי, הנה העובדות האמיתיות: היוזמים המפ"מיים של הירחון הרחיקו מראש מן המערכת כל אדם שלא היה מקובל על מפ"מ, הם קיבלו תמיכה כספית ממשד-החינוך, והם נמנעו בקפדנות מפרסום כל כתבה שהיה בה משום ביקורת על פענות החמשלה בשטח הערבי. הבטאון הופץ בגלוי על-ידי משרד-החינוך.

הצר היפה

סיפורם על נירושי טוראיה היפה מבעלה השאח (העולם הזה 1068) שבר את לבי. הנה אשה מסכנה, בת 25 ויפה, שהושלכה לרחוב ולבתי-הקפה של סונדהסארלו, כשכל מה שיש לה הם 42 מוודות, וכמה סילינגים עלובים בחיטשים. כן, גם כלב מורל. האין זה עוול?

אליהו דורון, תל-אביב
 זה נבר זה? כשאין לו דם אפילו להחזיק באשה שהוא אוהב, איך הוא חושב להחזיק בבתו? אני בטוחה שישמאל עבד אלנאצר לא היה מגרש את אשתו רק מפני שכמה עסי קנים מפלנתיים גורשים זאת. הוא חיח עושה מהפכה ומגרש את העסקנים!

נרית אלי, חיפה
 החמצנים הזרמנות להראות שתי דונמאות של הצד היפה של העולם התיכם במרחב. אני מתכוון לאשתו הראשונה ולבתו של חששא, אשר אופרים עליה: יהו ימות לא פחות מסבי ראהי. חבל.
 אלכרט שוהאד, חיפה
 יתחם הקורא שוהאד במראה שתי היפהפיות המרחביות (ראה חמונית).

תזכור חדרתי

אני רואה שלצפורה אפלבוים יש חוש כתיבה מפותח (העולם הזה 1068) ואין לה כנראה מה לעשות עם עצמה אלא להתחנך אתי לעיני כל העולם מעל רפי העולם הזה. לא שיש לי איזו התנגדות עקרונית לכך, אולם עם טיפוסים כמותו אין לי חשק להתחנך. עצם מענתה כי הראתה את מכתבי האינטימיים לתברותיה, מוכיחה איזה מין טיפוס היא. ולזה שאני לא יודע לכתוב עברית — אפילו החברים שלי צוחקים שהיא כותבת אהבת עם שני אלפים.
 מאיר צ', חדרה

אויבך אל תשמה, ובכשלו אל יגל לבך. פן יראה אדוני ורע בעיניו, והשיב מעליו אפו." נשמח רק שנתקיים הפסוק המופיע בהמשך אותו פרק: "אל תחרר במרעיים, אל תקנא ברשעים. כי לא תהיה אחרית לרע, גר רשעים ידעך".

★ ★ ★
השבוע התקיימה אסיפה סגורה של צוות התיאטרון הקאמרי, לדיון במצב העגום של התיאטרון. לפתע קם מיכאל גור, דפק על השולחן וקרא בהתרגשות: "ישוב כאן תהו! כנו אדם המקבל משכורת מן העולם הזה! איך זה יכול להיות שכל מילה הנאמרת אצלנו בחדרי-חדרים מתפרסמת כעבור יר מיים בשבועון זה?"

משך כמה דקות סער ויכוח נרגש, עד שקם אחד השחקנים הצעירים יותר ואמר: "רק בצורה זו אנחנו למדים לדעת מה קורה אצלנו בתיאטרון!"

אני רוצה להרגיע את השחקן גור, אחד האנשים שאני אוהב אותם על הבמה. איש מאנשי הקאמרי אינו מקבל משכורת מן העולם הזה. אם מישור או מישור מאנשי הקאמרי דואג למסירת אינפורמציה על זה תיאטרון לשבועון זה, הרי הוא עושה זאת מתוך מסירות לתועלת הציבור.

וזה כולל גם את מוסר הידיעה הנ"ל.

מכתבים

הזהירו מפניו, אולם רבריהם לא נשמעו משום מה.
 אברהם לב, חיפה
 הניע הזמן שינאל מוסינזון ישנה את כל הטיס הביקור שלו. במקום התואר סופר, עליו לכתוב בכרטיס: ינאל מוסינזון — חתן.

חנה קול, תל-אביב
 שכתבם לציון כי הפועל "ינאל" הוא דוי משמעי. כמוכנו האחר שמעו לטהר, להוציא מעבדות (ונאלתי ארמם ברוע נטויה), אך כמוכנו חגיגי פירושו לסמא, לפנה, לחכמים ("ינאלו מן הכהונה", "לחם מגואל"). אין כל הבדל בין ינאל ליגעל.

חנה ציגל, רמת-גן
 ועמה לא נשאר לנו אלא לאשול את הכלבים, מי ערב לחיכם יותר?
 שוקה פורת, תל-אביב
 קצת רחמנות, זכרו, לא רחוק היום וינאל מוסינזון יכה עור על הסא. ארם מסכן אסור לנינוא, גם אם שבע תועבות ברדיו.

יצחק י. הללי, ירושלים
 "בור כרה ויהפרחו ויפל בשחת יפעל — ישוב עמלו כראשו ועל קרקדו חסכו ירה".
 יצחק בריכוכבא, ירושלים

יום אחד נזרמתי לחנות להפצי חשמל, בה נוכח גם מוסינזון (אני ידעתי שמה קנה האיש, אולם לא ידעתי מה הוא), אשר קנה קומקום וכירה חשמלית, משך כל אותם רגי עם בהם המתין לסוחר, ראיתיו מסתובב בתנות, כאילו הוא מבקש לטרופ בגאוות, את הכל. לבסוף פנה אלי בשאלה: "לך, האם אתה נוהג לקרוא את הסמכתה?" קראתי כבר קודם לכן בעתונים על מנהג זה, ולכן ענית בהריסות ובחוצפה על זוהי דרך נסה ביותר לפרסום עצמי. הוא ניסה להשיב, בסענו כי כל בקשתו היא לשפוע את חוות דעתם של קוראיו. אולם המחז הצנוע לא היה יכול להשלים עם העוברת כי הסוחר, שארז את הפציו הקנויים, אינו יודע מי הוא. סוחרו הגאנוי מצא פתרון.

ידיעה
 מאמרם על ינאל מוסינזון (העולם הזה 1068) היה הטוב ביותר שהופיע אי פעם בתונו. הוא השיג שיא של האפקט והני כות עתונאית. כצדק קבעתם שמוסינזון אינו בעיה אישית, אלא בעיה חברתית.
 גבריאל מרון, תל-אביב

... וזהו הספרות של ילדי-תנובה, שהאמא מפלנת רצה אחריהם עם בננה, ושלמדו מילי רותם לכסור את ערכי האמת המורית מקום בסווח בחממה מפלנתיית נוחה. אברהם שלונסקי יכול להצטער עתה, אולם האם יכול הוא לטעון כי ידיו שפכו את הדיו הזאת? שמואל לויין, חיפה

השלמת רומן הרוחנית של ינאל מוסינזון, וזו, כדאי לכם לציון עוד איאילו פרטים, הידועים לכל מי שעמד במחיצתו בזמן מן הזמנים.
 הסוכרן הראשון עם סיבוצו היה בגלל סיפורו הראשון באפורים כש"ש", שבו הוא מיסמין את אחיו ואת ניסתו, על רקע חייהם המיטפתתיים. בסיפור זה ציטט כמעט בשליו מותו קטע מתוך ספר אחר, "מכתבים מן הסדר". הוא ספר בשעתו, אחרי ששוב את נעו, להתקבל, "בתנאי סופר" לאחד מקיבוצי השומר הצעיר הותיקים שבשקע, אולם בקשתו נדחתה, אחרי שתכרי אותו משק, שהכירו אותו משרותם בפלמ"ח כנעו, הביעו ריעות שליליות עליו.

רמתו הרוחנית של ינאל במתלה באפורים כש"ש" על הציר הנגב בכיש המהשך כדי לקנות חרטים לצרכי אסנתו. ינאל הסביר פעם לכותב מכתב בו כי "זה אני עצמי, שהקיבוץ אינו מבין אותי, ועלי להבקיע דרר לאמנוני בכל מחיר". בהיותו בבית שלעים שבשקע, הצליח להתחבב על סוכרי ועד הנגש, תיים ראם, ובתמצלותו מונה תחילה כעורך ספר חיובל לגוש נהלל, שהיה צריך להופיע אז. מיוונו שרבים שהכירו את מוסינזון ואף רמתו המוסרית התנרו לכך בתוקף, בולט העניו, והספר לא הופיע. כננד מיו הצליח לשכנע על המועצה לקבל להצגה מיו מחזה — למטה פרמט ביתספר עממי — בשם "בתיפתח". כל העניו עלה אלפי לירות, אולם מועלם לא ראתה התנרו בזיון רביספרים כמחזה הזה. הספליא הוא שבכל ההצלותו שלו, נמצאו תמיד אנשים יי